

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
sekmadienio rytinė sesija, 2008 m. balandžio 6 d.

Dvylika

Prezidentas Boidas K. Parkeris
Dvylikos Apaštalu Kvorumo prezidentas

Kad Bažnyčia būtų Jo Bažnyčia, turi būti raktus turintis Dvylikos Kvorumas.

Netrukus po prezidento Gordon B. Hinklio mirties 14 vyrų, Apaštalu, turinčių jiems suteiktus karalystės raktus, susirinko aukštutiniame šventyklos kambaryje reorganizuoti Pirmąją Bažnyčios prezidentūrą. Nekilo jokių neaiškumų, ką reikia daryti, jokių svyravimų. Žinojome, kad vyriausias apaštalas yra Bažnyčios prezidentas. Ir tame šventame susirinkime Dvylikos Apaštalu Kvorumas palaikė Tomą S. Monsoną Bažnyčios kaip prezidentą. Jis nurodė savo patarėjų vardus. Jie taip pat buvo palaikyti, kiekvienas iš jų buvo iššventintas ir kiekvienam buvo suteikti įgaliojimai. Konkrečiai prezidentui Monsonui buvo suteikti įgaliojimai naudotis visais kunigystės įgaliojimo raktais. Raštuose nurodyta, kad jis yra vienintelis žmogus žemėje, turintis teisę naudoti visus tuos raktus. Bet kaip Apaštalai, mes visi juos turime. Vienas iš mūsų pašaukiamas ir iššventinamas ir tampa Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios prezidentu. Pranašu, regėtoju ir apreiškėju jis yra ir buvo palaikytas jau ilgus metus.

Kadangi prezidentas Uchdorfas buvo pašauktas į Pirmąją prezidentūrą, Dvylikos kvorume liko laisva vieta. Todėl vakar mes palaikėme naują Dvylikos Kvorumo narį, vyresnįjį D. Todą Kristofersoną. Dabar jis įsijungė į tą šventą šventojo rato broliją ir tas ratas dabar užpildytas. Apaštalo pašaukimas nenutrūkstama grandine eina iki pat Jėzaus Kristaus.

Taip pat palaikėme nemažai Septyniasdešimties narių. Dabar jie užėmė savo vietas. Raštuose nurodyta, kad tvarkyti visus Bažnyčios reikalus yra Dvylikos Kvorumo atsakomybė, o kada jiems reikia pagalbos, jie turi „kreiptis į Septyniasdešimtį, o ne į kitus“¹. Dabar turime aštuonis po visą pasaulį pasklidusius Septyniasdešimties kvorumus, daugiau nei 300 Septyniasdešimčių narių. Visi jie turi deramą įgaliojimą padaryti viską, ką Dvylika nurodo jiems padaryti.

Pats Viešpats paleido veikti šį vadovavimo modelį:

„Jėzus užkopė į kalną melstis. Ten jis praleido visą naktį, meldamasis Dievui.

Išaušus rytui, jis pasišaukė savo mokinius ir iš jų išsirinko dvylika; juos pavadino apaštalais.“²

Andriejus girdėjo Jono žodžius ir nubėgo pas savo brolių Simoną bei pasakė: „Radome Mesiją... Ir nusivedė jį pas Jėzų. Jėzus pažvelgė į jį ir tarė: „Tu esi Simonas, Jono sūnus, o vadinsiesi Kefas“ (kas išvertus reiškia „uola“).“³

Simonas ir jo brolis Andriejus mesdavo tinklus jūroje; Zebediejaus sūnūs Jokūbas ir Jonas taisė tinklus; Pilypas ir Baltramiejus; mokesčių rinkėjas Matas; Tomas, Alfiejaus sūnus Jokūbas, Simonas Kanaanietis, Jokūbo brolis Judas ir Judas Iskarijotas – jie sudarė Dvylikos Kvorumą.⁴

Jis kvietė juos visus: „Sekite paskui mane.“⁵

Jis tarė Petru: „Tau duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje.“⁶

Jis taip pat pasakė Dvylikai: „Kas mane tiki, darys darbus, kuriuos aš darau, ir dar už juos didesnių, nes aš keliauju pas Tėvą.“⁷

Savo apaštalams Jis suteikė „galią ir valdžią visiems demonams tramdyti ir ligoms gydyti. Paskui išsiuntė Dievo karalystės skelbti ir ligonių gydyti... visur“⁸.

Jis taip pat pasakė: „Dvylika turi raktus atidaryti mano karalystės įgaliojimą keturiuose žemės kampuose ir po to siųsti mano žodį kiekvienam kūriniui.“⁹

Jėzus paklausė savo mokinių: „Kuo žmonės laiko Žmogaus Sūnų? ..“

Tada Simonas Petras atsakė: „Tu esi Mesijas, gyvojo Dievo Sūnus!“¹⁰

Kai Jėzus mokė sinagogoje, daugelis mokinių sakė: „Kieti jo žodžiai, kas gali jų klausytis?..“

Nuo to meto nemaža jo mokinių pasitraukė ir daugiau su juo nebevaikščiojo.

Tada Jėzus paklausė Dvylika: „Gal ir jūs norite pasitraukti?“

...Simonas Petras atsakė: „Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.“¹¹

Po nukryžiuavimo apaštalai prisiminė Jį sakant, kad jie turi pasilikti Jeruzalėje.¹² Tada atėjo Sekminių diena, ir jie gavo Šventąją Dvasią.¹³ Jie gavo: „tvirčiausią pranašų žodį“¹⁴ ir kalbėjo „Šventosios Dvasios paakinti“¹⁵. Ir taip jie buvo paruošti.

Mes nedaug žinome apie jų keliones, žinome tik kaip ir kur keletas iš jų mirė. Jokūbas buvo nužudytas Jeruzalėje Herodo įsakymu. Petras ir Paulius mirė Romoje. Tradiciškai manoma, kad Pilypas iškeliaavo į Rytus. Daugiau nieko nežinome.

Jie išsibarstė. Jie mokė ir liudijo, įkūrė Bažnyčią. Jie mirė dėl savo įsitikinimų, o jiems mirus atėjo tamsūs atsimitimo amžiai.

Atsimitimo laikotarpiu buvo prarastas pats brangiausias dalykas – įgaliojimas, kurį turėjo Dvylika, – kunigystės raktai. Kad bažnyčia būtų *Jo* Bažnyčia, turi būti Dvylikos Kvorumas, kuris turėtų raktus, perduotų juos kitiems.

Galiausiai įvyko Pirmasis regėjimas ir Petras, Jokūbas bei Jonas sugrąžino Melchizedeko kunigystę.¹⁶

Pirmajai prezidentūrai ir Dvylikos Kvorumui vėliau buvo pasakyta:

Viešpats pasakė: „Iš tiesų sakau jums: evangelijos laikotarpio raktai, kuriuos gavote, atėjo iš tėvų ir, galiausiai, buvo atsiųsti jums iš dangaus. ...Štai koks didis jūsų pašaukimas; apsisvalykite širdis ir apdarus, kad šios kartos kraujo nebūtų pareikalauta iš jūsų rankų.“¹⁷

Atkurtoji Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia buvo jauna, kai buvo

suorganizuota Pirmoji prezidentūra, o vėliau Dvylikos Apaštalų Kvorumas, kuris buvo sudarytas iš paprastų vyrų, o tada Septyniasdešimties kvorumai. Pirmojo Dvylikos Kvorumo amžiaus vidurkis buvo 28 metai.

Buvo nenutrūkstama įgaliojimo linija. Pirmosios prezidentūros ir Dvylikos Kvorumo nariai visuomet turėjo kunigystės raktus, duotus apaštalams.

Vakar vyresnysis D. Todas Kristofersonas tapo 96-uojų apaštalų, tarnaujančiu Dvylikoje šiuo evangelijos laikotarpiu. Jis bus išventintas apaštalas, ir jam bus duoti visi kunigystės raktai, suteikti kitiems 14 pranašų, regėtojų ir apreiškėjų – Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalų.

1976 metais Danijoje vyko krašto visuotinė konferencija. Pasibaigus baigiamajai sesijai prezidentas Spenseris V. Kimbolas panoro aplankyti Kopenhagos katedrą, kur stovėjo Torvaldseno Kristaus ir Dvylikos Apaštalų statulos. Jis ten buvo lankęsis prieš keletą metų ir norėjo, kad visi tai pamatytume, ten apsilankytume.

Bažnyčios priekyje, už altoriaus, stovėjo pažįstama Kristaus statula, kurioje rankos buvo ištiestos į priekį ir truputį į šonus, delnuose matėsi vinių žymės, o šone labai aiškiai matėsi žaizda. Iš abiejų pusių stovėjo apaštalų statulos, Petro statula pirmoji iš dešinės ir tada eilės tvarka – kitų apaštalų.

Didesnė mūsų grupės dalis kartu su prižiūrėtoju pasiliko koplyčios gale. Aš su prezidentu Kimbolu stovėjau priekyje priešais Petro statulą kartu su vyresniuoju Reksu D. Pinegaru ir Džonu Helge Bentinu, Kopenhagos kuolo prezidentu.

Petro rankose iš marmuro buvo pavaizduotas sunkių raktų rinkinys. Prezidentas Kimbolas parodė į tuos raktus ir paaiškino, ką jie simbolizuoja. Tada, padarė tai, ko niekada nepamiršiu, – jis pasisuko į prezidentą Bentiną ir neįprastai ryžtingai nukreipdamas savo pirštą į jį pasakė: „Noriu, kad papasakotumėt visiems Danijoje, kad aš turiu šituos raktus! Mes turime *tikruosius raktus* ir kasdien juos naudojame.“

Niekada nepamiršiu to pareiškimo, to liudijimo iš pranašo. Tai dvasiškai galingai paveikė mane – paliko fiziškai juntamą įspūdį.

Sugrįžome į koplyčios galą, kur stovėjo likusieji iš mūsų grupės. Rodydamas į statulas prezidentas Kimbolas pasakė maloniam prižiūrėtojui: „Tai – negyvi apaštalai.“ Rodydamas į mane jis tarė: „Čia mes turime *gyvuosius* apaštalus. Vyresnysis Pekeris yra apaštalas. Vyresnysis Tomas S. Monsonas ir vyresnysis L. Tomas Peris yra apaštalai ir aš esu apaštalas. Mes esame gyvieji apaštalai.“

Jūs skaitote apie Septyniasdešimtį Naujajame Testamente, o čia yra du gyvieji Septyniasdešimties nariai, vyresnysis Reksas D. Pinegaras ir vyresnysis Robertas D. Heilsas.“

Prižiūrėtojas, iki to laiko nerodęs jokių jausmų, staiga apsipylė ašaromis.

Pajutau, kad tai yra nepakartojamas patyrimas.

„Mes tikime ta pačia organizacija, kuri gyvavo pirmą kartą Bažnyčioje, būtent: apaštalais,

pranašais, ganytojais, mokytojais, evangelistais ir taip toliau.”¹⁸

Kai išventinami Septyniasdešimties nariai, nors jie nėra išventinami apaštalais ir neturi raktų, tačiau turi įgaliojimą ir Dvylika turi „kreiptis į Septyniasdešimtį, o ne į kitus, kai jiems reikia pagalbos įvykdyti įvairius pašaukimus, susijusius su evangelijos skelbimu ir pateikimu“¹⁹.

Šiandien yra 308 Septyniasdešimties nariai aštuoniuose kvorumuose. Jie atstovauja 44 šalis ir kalba 30 kalbų.

Negirdime, kad kunigystės raktai būtų naudojami kitose krikščioniškose bažnyčiose. Atrodo keista, kad kai kurie mus apibūdina kaip ne krikščionis, kai esame vieninteliai, kurie turi Jo suteiktą įgaliojimą ir įkurtą organizaciją.

Dabartiniai Dvylika yra labai paprasti žmonės. Jie, kaip ir pirmieji Dvylika, atskirai paėmus, nėra įspūdingi, tačiau kartu šie Dvylika sudaro galią.

Mes atėjome su įvairiom profesijom. Esame mokslininkai, teisininkai, mokytojai.

Vyresnysis Nelsonas yra širdies chirurgijos pradininkas. Jis atliko tūkstančius chirurginių operacijų. Jis papasakojo man, kad kiekvienam širdies chirurgijos pacientui garantavo, kad širdis dirbs iki gyvenimo pabaigos.

Kai kurie, esantys šitame Kvorume, buvo kariškiai – jūreivis, jūrų pėstininkas, pilotai.

Jie tarnavo įvairiuose bažnytiniuose pašaukimuose: kaip namų mokytojai, misionieriai, kvorumų prezidentai, vyskupai, kuolų prezidentai, misijų prezidentai ir, svarbiausia, kaip vyrai bei tėvai.

Visi jie yra Jėzaus Kristaus evangelijos studentai ir mokytojai. Tai, kas mus vienija, yra meilė Gelbėtojui ir Jo Tėvo vaikams bei mūsų liudijimas, kad Jis vadovauja Bažnyčiai.

Beveik kiekvienas iš Dvylikos yra iš kuklios šeimos, kaip ir tuomet, kai Jis buvo čia. Gyvuosius Dvylika vienija tarnystė Jėzaus Kristaus evangelijoje. Atėjus pašaukimui kiekvienas, taip sakant, atidėjo savo tinklus ir sekė paskui Viešpatį.

Prezidentą Kimbolą prisimename dėl jo pareiškimo: „Mano gyvenimas – kaip mano batai – turi susidėvėti tarnaujant.“²⁰ Tai tinka visiems Dvylikos nariams. Mes taip pat „dėvimės“ Viešpaties tarnystėje ir darome tai noriai. Mūsų gyvenimas nėra lengvas mums ir mūsų šeimoms.

Neįmanoma žodžiais apsaityti kunigystės vadovų žmonių visame pasaulyje indėlių, tarnavimą ir pasiaukojimą.

Prieš kurį laiką mano žmona ir sesuo Balard patyrė labai skausmingas nugaros operacijas. Abi laikosi gerai; nei viena nesiskundžia. Arčiausiai skundimosi mano žmona priartėjo pasakydama: „Tai visai nelinksma!“

„Dvylikos pareiga [Pirmajai prezidentūrai vadovaujant] yra išventinti ir organizuoti visus kitus bažnyčios pareigūnus, pagal apreiškimą.“²¹

Dabar turime elektronikos priemones, kurių pagalba galime mokyti ir liudyti vadovams bei

nariams visame pasaulyje. Tačiau tam, kad toje nenutrūkstamoje linijoje „per... rankų uždėjimą“²² perduotume įgaliojimo raktus kunigystės vadovams, kur jie bebūtų pasaulyje, vienas iš mūsų kas kart turime būti tenai.

Viešpats pasakė: „Ir dar, sakau jums, kad visi, kuriuos siųsime mano vardu savo brolių, Dvylikos, balsu, deramai rekomendavę ir įgalioję, turės galią atverti mano karalystės duris bet kuriai tautai, kur juos benusiųstumėt.“²³

Raštuose Dvylika apibūdinami kaip „keliaujantys tarėjai“²⁴.

Niekuo nesiskiriu nuo brolių Dvylikoje, Septyniasdešimtyje ir Vyskupijoje, su kuriais tarnavau šiuos 47 metus, kai sakau jums, kad užrašai byloja, jog Meksikoje ir Centrinėje bei Pietų Amerikoje buvau daugiau nei 75 kartus, Europoje – virš 50 kartų, Kanadoje – 25 kartus, Ramiojo vandenyno salose – 10 kartų, Azijoje – 10 kartų bei Afrikoje – 4 kartus; taip pat Kinijoje – dukart; buvau Izraelyje, Saudo Arabijoje, Bahreine, Dominykos Respublikoje, Indijoje, Pakistane, Egipte, Indonezijoje ir daugelyje kitų pasaulio vietų. Kiti yra dar daugiau keliavę.

Nors apaštalai turi visus kunigystės raktus, visi vadovai ir nariai vienodai gali gauti asmeninį apreiškimą. Iš tiesų, jie turi jo siekti per maldą ir su tikėjimu veikti pagal jį.

„Nes per jį [mes]... galime prieiti prie Tėvo vienoje Dvasioje. Vadinasi, jūs jau nebesate ateiviai nei svetimi, bet šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo namiškiai, pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, turintys kertiniu akmeniu patį Jėzų Kristų.“²⁵

Dabar vyresnysis Kristofersonas gali galvoti, kaip galvojau aš: „Kodėl toks, kaip aš, turėtų būti išventintas į šventą apaštalybę?“

Man trūkta tiek daug savybių. Mano pastangose tarnauti dar tiek daug trūksta. Yra vienintelis dalykas, viena savybė, kuri tai paaiškina. Kaip Petras ir visi tie, kurie nuo tada buvo išventinti, aš turiu *ta* liudijimą.

Žinau, kad Dievas yra mūsų Tėvas. Jis Džozefui Smitui pristatė savo Sūnų Jėzų Kristų. Skelbiu jums, jog žinau, kad Jėzus yra Kristus. Žinau, kad Jis gyvas. Jis gimė laiko viduryje. Jis mokė savo evangelijos ir patyrė išbandymus. Jis kentėjo ir buvo nukryžiuotas bei trečią dieną prisikėlė. Jis, kaip ir Jo Tėvas, turi mėsos ir kaulų kūną. Jis atliko Apmokėjimą. Apie Jį liudiju. Esu Jo liudytojas. Liudiju tai Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. DS 107:38.
2. Luko 6:12–13.
3. Jono 1:41–42.
4. Žr. Luko 6:12–16.
5. Žr. Mato 4:19; 16:24; Markaus 6:1; Luko 9:23; taip pat žr. Jono 21:19; DS 112:14.
6. Mato 16:19.
7. Jono 14:12.
8. Luko 9:1–2, 6.

9. DS 124:128.
10. Mato 16:13, 16.
11. Jono 6:60, 66–68.
12. Žr. Apaštalų darbu 1:4.
13. Žr. Apaštalų darbu 2:1–4.
14. 2 Petro 1:19.
15. 2 Petro 1:21.
16. Žr. DS 27:12; Džozefas Smitas–Istorija 1:72.
17. DS 112:32–33.
18. Tikėjimo Teiginiai 1:6.
19. DS 107:38.
20. In Gordon B. Hinckley, "The Gift of Self," *Tambuli*, Dec. 1986, 4; "He Is at Peace," *Ensign*, Dec. 1985, p. 41.
21. DS 107:58; taip pat žr. DS 107:33.
22. Tikėjimo Teiginiai 1:5.
23. DS 112:21.
24. DS 107:23.
25. Efeziečiams 2:18–20.